

РЕШЕНИЕ

№ 1852

гр. София, 21.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

**ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева
Петър Савчев**

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **643** по описа за **2024** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ във вр. с чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба от директора на Национално тол управление /НТУ/ към Агенция "Пътна инфраструктура" /А./, с адрес в [населено място], чрез гл. юрисконсулт С.Г. срещу Решение от 18.10.2023г. по нахд № 14358/2022г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, 107 състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 004319 от 12.09.2022г., издадено от директора на НТУ към А., с което на Е. Л. Д. е наложена глоба в размер на 1800,00 лв. на основание чл.179, ал.3а от ЗДвП.

С жалбата се твърди неправилност на оспореното съдебно решение. Сочи се, че със събраните доказателства се установява, че ответникът по касация е управлявал автомобила както към момента на извършване на проверката, така и към момента на нарушението. Твърди се, че преди съставяне на акта за установяване на административно нарушение /АУАН/ Е.Д. е запознат с нарушението, доклада и снимките, генерирани от електронната система за събиране на пътни такси и не е отрекъл, че на процесната дата и час е управлявал процесното ППС, нито е възразил срещу нарушението, за което е съставен АУАН. Иска се оспореното решение да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно, а НП да бъде потвърдено.

Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от процесуален представител, който прави възражение за прекомерност на претендираните от ответника разноски.

Ответникът по касация - Е. Д. с писмен отговор оспорва жалбата. Сочил, че касаторът не е установил, че на 26.02.2022г., в 12,18ч., когато е установено нарушението, ППС е управлявано от ответника. Позицията се и на показанията на актосъставителя, че в деня на нарушението процесното ППС не е спирано за проверка.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба, а решението за правилно и законосъобразно.

Предмет на касационно оспорване е решение от 18.10.2023г., постановено по нахд № 14358/2022г. по описа на СРС. Оспорването е допустимо, тъй като е предявено от страна с право на жалба /арг. чл.210, ал.1 от АПК, в предвидения от закона 14-дневен преклузивен срок /чл.211, ал.1 от АПК/ и касае решение на районния съд, което съгласно чл.63в от ЗАНН може да се обжалва с касационна жалба пред административния съд по реда на АПК на основанията по НПК.

В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства от първоинстанционния съд в обжалваното решение /арг. чл.218 във вр. с чл.220 от АПК/.

От фактическа страна СРС е приел за установено следното: на 18.03.2022г. в 12:40 часа на главен път 8, км 0+200 в направление 1 излизане от територията на Република България през граничен контролно пропускателен пункт К. е извършена проверка на пътно превозно средство с рег. [рег.номер на МПС] , по вид влекач, с обща техническа допустима максимална маса над 12 тона, собственост на „ВАЛДИ ЛКВ“ ООД, управлявано от Е. Д.. По генериран доказателствен запис/доклад/ от електронната система по чл.167а, ал.3 от ЗДвП, контролните органи установили, че на 26.02.2022г. в 12:18 часа ППС с рег. [рег.номер на МПС] се движи по път № А-6, км 50+427, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като е преценено, че не е заплатена дължимата пътна такса съгласно чл.10, ал.1, т.2 от Закона за пътищата. При тези данни съдът е приел, че е извършено нарушение, което се санкционира съгласно чл.179, ал.3а от ЗДвП с глоба в размер на 1800,00 лв., но тъй като не е установено, че именно Е. Д. е управлявал ППС на процесната дата и място, регистрирани със запис от електронната система по чл.167а, ал.3 от ЗДвП, е отменил оспореното НП.

Решението е правилно. На 26.02.2022г., когато е извършено нарушението ППС не е спирано за проверка и съответно нарушителят не е установен чрез извършване на проверка по време на нарушението. С представените от административнонаказващият орган /АНО/ доказателства също не се установява субекта на нарушението. Записът съдържа данни за ППС, но не и за водача. Съгласно чл.167а, ал.3 от ЗДвП докладите, заедно с приложените към тях статични изображения във вид на снимков материал и/или динамични изображения – видеозаписи, представляват доказателства за отразените в тях обстоятелства относно пътното превозно средство, неговата табела с регистрационен номер, датата, часа и мястото на движение по участък от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, и местонахождението на техническото средство – част от системата. Обстоятелството, че ответникът по касация не е възразил към момента на съставяне на АУАН не е основание АНО да не събере

доказателства за авторството на нарушението. Не може да се приеме и че след като на 18.03.2022г., ППС е управлявано от Е. Д., същото лице е управлявало превозното средство и в момента на извършване на нарушението. Авторството на нарушението не е доказано и чрез изисканите от СРС тахографски данни и информация за лицето, което е управлявало автомобила по време на нарушението, поради това, че дружеството собственик на процесното ППС не съхранява тази информация след изтичане на срока по чл.91в от Закона за автомобилните превози. Искането за събирането на тези доказателства е направено от касатора на 02.05.2023г., тоест след изтичане на едногодишния срок за съхранение.

От изложеното следва, че касационната жалба е неоснователна и недоказана. Оспореното съдебно решение е правилно и следва да се остави в сила.

При този изход на спора претенцията на касатора за присъждане на разноски е неоснователна, а ответникът не е претендирал присъждане на такива.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК във вр. с чл.63в, от ЗАНН,
СЪДЪТ

РЕШИ:

ОСТАВЯ в сила Решение от 18.10.2023г., постановено по нахд № 14358/2022г. по описа на Софийски районен съд, 107 състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.